

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RUBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Par-tal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucarella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Minguéz, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneira, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Perdre la dignitat

Quan la Universitat renuncia a criteris científics per raons polítiques, alguna cosa greu passa. El procés que segueix la Universitat de València per tal de canviar els estatuts de l'Institut de Filologia Valenciana n'és un exemple. Renunciar a tots els criteris científics sobre la llengua argumentant en veu baixa que és per raons sociopolítiques és ferir greument la columna vertebral del sistema universitari. Aquest fet hauria de ser un motiu de reflexió sense intentar camuflar el debat amb exabruptes momentanis.

És massa el que hi ha en joc. La Universitat és una institució massa important per a la nostra societat com perquè es pacten solucions conjunturals en temes essencials. No es discuteix si el nom fa la cosa o la cosa fa el nom. Aquest no és el debat. La Universitat té una responsabilitat científica que no pot eludir, per més ingrat que siga. Investigar i ensenyar és la seua tasca. Renunciar al nom de "català", utilitzar paraules boiroses respecte a la unitat de la llengua per augmentar la confusió, és una actitud que trenca amb aquests principis.

Però el que és més sorprenent és que una Universitat que ha sabut ser digna en moments incòmodes renunciï per motius conjunturals d'especulació política en temps més favorables. La societat valenciana ha demostrat que les tempestes provocades per interessos polítics passen. La seua maduresa ha quedat clara al carrer, a les aules, als llocs més públics i als més amagats. Perquè també és cert que cada dia és més evident que els sectors que van plantejar la dicotomia valencià-català estan ensenyant les autèntiques cartes amagades. Mentre Lapiedra, Huguet i Ferrando proposen ocultar la paraula "català" per acontentar els sectors anticatalanistes, aquests ja donen un pas més i demanen simplement la supressió de les classes de "valencià". Volen senzillament que les classes siguen en espanyol i que hi haja una única llengua. Això és el que sempre havien volgut, i ara ja s'atreveixen a exigir-ho.

És per això que aquesta sobtada iniciativa fora

de temps i de context, que ha fet marxa enrere en alguns aspectes des que EL TEMPS va informar-ne, ens ha de fer recordar que dimitir és sinònim de mort, de desaparició. De mort lenta si voleu, però mort segura en definitiva. Si la

Universitat renuncia al nom de "català" i al que comporta, serà una dimissió.

Una dimissió feta des de la confortabilitat, que és el més greu. Si la legalitat vigent és complexa i provoca en determinats moments situacions difícils, la solució no és doblegar-se, sinó intentar forçar aquesta legalitat i canviar-la. La

legalitat en una democràcia és un trajecte que els ciutadans i les institucions

tenen l'obligació d'intentar modificar si no respecta els seus drets. I, justament, la societat valenciana és plena d'exemples en aquesta línia. L'esforç de milers de ciutadans per veure TV3, l'esforç quotidià de ciutadans anònims per fer-se respectar els seus drets en són una prova que no podem oblidar. Com tampoc podem oblidar el camí recorregut des que Fuster va iniciar el projecte. La realitat de la llengua a les escoles actualment seria inimaginable sense aquest gest, difícil però indefugible, de no claudicar fàcilment.

Esperem que l'estiu, tan propici a les tempestes, no fóra un període idoni, tal com va passar fa anys, per a aprovar aquesta decisió. Seria un gest que recordaria massa la prohibició que Barriouso va fer en el seu moment perquè TV3 no es veiera al País Valencià. L'estiu hauria de servir per a la reflexió, per evitar moviments precipitats que després hàgem de lamentar. La Universitat no pot convertir la llengua en carn de rebaixes. La dignitat no és pot perdre tan fàcilment.

Una última pregunta: ¿És conscient Ramon Lapiedra que va ser escollit democràticament com a rector fonamentalment per defensar el català a la Universitat i sobretot pel que aquesta actitud significava? Just en el moment de retirar-se sembla que vol fer tot el contrari. La memòria no es pot perdre perquè la història sempre mira el passat.

